

[Henry Christensen.]

osv., men at vi gør os klart, hvor de fundamentale svagheder i dansk økonomi befinder sig.

Det har altså aktuelt bevirket de valuta-problemer, vi er blevet stillet over for, og jeg forstår også, at det almindeligvis ikke er blevet bestridt, at dette har nødvendiggjort i den aktuelle situation de beslutninger, som regering og Nationalbank i forrige weekend traf sammen dels om begrænsninger af valutahandel i den givne situation, dels også om den meget byrdefulde og omkostningsbelastende diskontoforhøjelse, omkostningsbelastende for erhvervslivet, ikke mindst til skade naturligvis for vore forskellige dele af eksporterhvervslivet. Op-gaven er naturligvis derfor at søge også af den grund tilvejebragt en så meget desto bedre indenlandsk balance.

I den diskussion, der har været ført her i eftermiddag, har man fra socialdemokratisk side rejst en stærk kritik af den politik, der blev ført efter den nye regerings tiltrædelse, især for så vidt angår den del af den økonomiske politik, der havde med kreditlettelse, obligationsafviklingen, rentelættelsen m. v. at gøre. Jeg vil gerne her sige, at jeg deler ikke den kritik. Hvordan var situationen for nu omkring halvandet års tid siden? Situationen dengang var jo den, at vi befandt os i en almindelig afmatningsperiode afsætningsmæssigt og en afmatningsperiode indenlandsk, kendetegnet af, at nu var det en voksende arbejdsløshed, der truede det danske samfund. Hvis den kreditlettelse, der blev gennemført, med rette kunne kritiseres i dag, så måtte det have været på baggrund af, at den havde ført til en overophedning, hvad investeringsaktiviteten i erhvervslivet angår, men sådan forholder det sig ikke. Kreditudvidelsen og kreditlettelsen i det hele taget har haft god baggrund i den erhvervsmæssige situation i det danske samfund. Den har ikke ført til en overophedning, hvad den erhvervsmæssige aktivitet angår, men den har været en af forudsætningerne for, at vi har kunnet udnytte i så betydelig grad afsætningsmulighederne igennem 1968 og 1969, der har ført til de helt afgørende, betydningsfulde rekordstigninger, hvad industrieksporten angår.

Derfor er kritikken på dette område ikke

rimelig og ikke rigtig. Men det betyder ikke, at der ikke også er overvejelser at gøre i forbindelse med kreditpolitikken på længere sigt, også i forbindelse med realkreditte, sådan som det har været draget ind i diskussionen i dag.

Jeg er enig med økonomiministeren i, at det ikke var forsvarligt og rigtigt at fortsætte med en obligationsrationering, der blot skabte en meget væsentlig kø, idet man indrullerede de forskellige obligationssøgende personer i denne kø, hvor de kunne få plads forskellige steder i køen, alt afhængig af, hvor mange institutter de havde henvendt sig til. Hermed løste man ikke noget fundamentalt problem.

Jeg mener, at det i den givne situation har været rigtigt, at man er skredet til at afvikle benyttelsen af forhåndsbelåningen, således at banker og sparekasser — ikke mindst på baggrund af den forøgede likviditet, de er kommet til at råde over — kommer til at overtage en større del af finansieringen af byggeprocessen, medens realkreditte kommer til at finansiere, sådan som den også gjorde det tidligere, det færdige byggeri.

Jeg mener videre, at der er andre ting, sådan som det også har været fremhævet, der må med ind i dette billede. Jeg har lagt mærke til og noterer med tilfredshed de ændrede deponeringsregler for bankerne og anser det for et rigtigt — også liberalt — generelt middel i den givne situation.

Jeg vil videre mene, at det må være rigtigt — også over for det, hr. Ivar Nør-gaard sagde — at kommunerne i højere grad bliver selvfinansierende, end det har været tilfældet hidindtil. Jeg benægter ikke, at der også efter min opfattelse må kunne gøres undtagelser for de kommuner, der er særlig ramt af hele udviklingsproblematikken og er stillet over for ekstraordinære, store investeringsopgaver, men med den reservation er jeg af den opfattelse, at i et samfund, hvor en af grundskavankerne i den grad er en mangel på kapital, må også de kommunale udgifter i højere grad finansieres over driften, end de må finansieres igennem træk på den for knappe kapital, der er til rådighed i samfundet.

Derudover mener jeg, det må være rigtigt i fremtiden også at søge ændringer til-vejebragt, for så vidt angår lånegrænser,